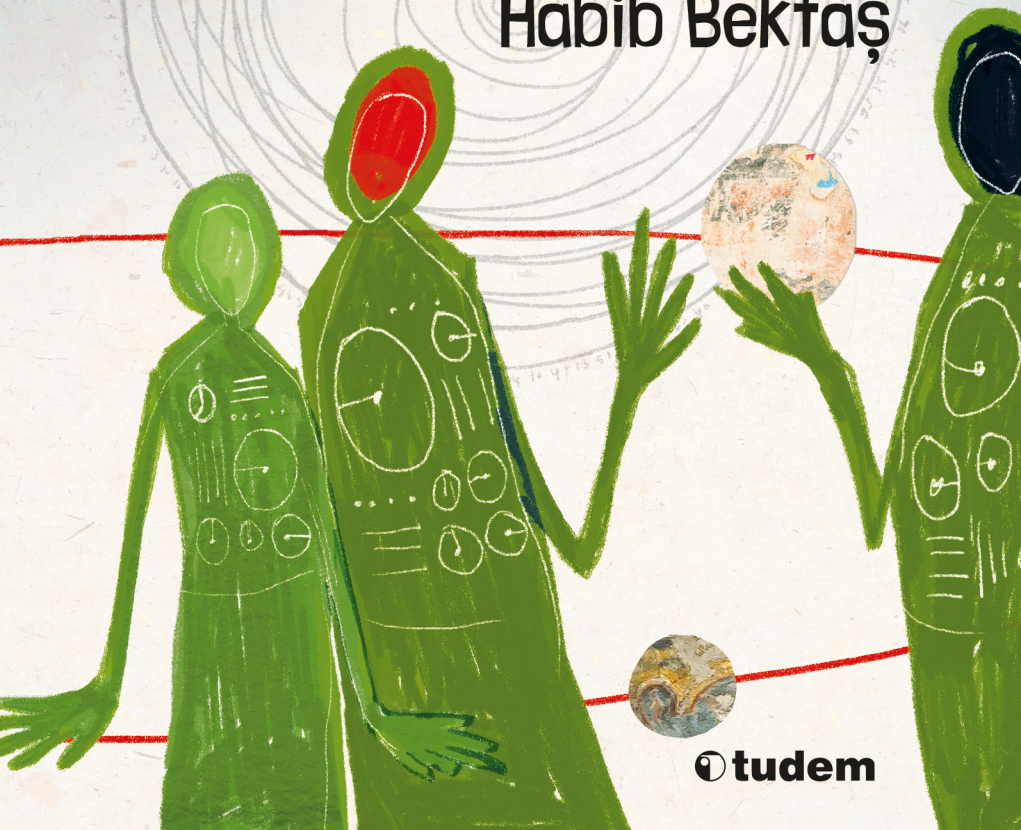

YOKYÜZLER-1

İKİZ GEZEĞENLER

Habib Bektaş

YOKYÜZLER-1

İKİZ GEZEGENLER

Habib Bektaş

YOKYÜZLER-1 İKİZ GEZEĞENLER

© 2017, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Habib Bektaş
EDİTÖR: Burhanettin Düzçay
SON OKUMA: Hülya Dayan
KAPAK RESMİ: Gökçe İrten
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2011 (3000 adet)
(Daha önce Bakkoklar -1 adıyla yayımlanmıştır.)
İkinci baskı: Ocak 2018 (3000 adet)
(Gözden geçirilmiş baskıdır.)

ISBN: 978-605-2031-43-8
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

YOKYÜZLER-1

İKİZ GEZEGENLER

Habib Bektaş

 tudem

Habib Bektaş

Manisa'nın Salihli ilçesinde doğdu. Türkiye'de ve Almanya'da şiir, öykü, roman ve tiyatro oyunu türünde birçok kitabı yayımlandı. İnkılap Roman Ödülü'ne değer görülen *Gölge Kokusu* adlı romanı *Eylül Fırtınası* adıyla Atıf Yılmaz tarafından sinemaya uyarlandı. Türk Dil Derneği Ömer Asım Aksoy Ödülü'ne değer görülen romanı *Cennetin Arka Bahçesi* Yunancaya çevrilerek Atina'da yayımlandı. Türkiye'de ve Almanya'da oyunları sahnelendi. 2005 yılında Yüksel Pazarkaya ile Almanya'da Sardes Yayınevi'ni kurdu. 2009 yılına kadar faaliyet gösteren yayınevi, Haldun Taner, Gülten Akın, Necati Tosuner, Semih Poroy gibi çağdaş Türk yazar ve sanatçıların eserlerini yayımlamıştır. Yazar, Erlangen ve Salihli'de yaşamaktadır.

Tudem Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Öykülerle Atasözleri: Söz Kulağa Yazı Uzağa (öykü)

Öykülerle Deyimler: Uzun Lafın Kısası (öykü)

Tombik Balık Mutluluk Peşinde (roman)

Tombik Balık Denizler Hepimizin (roman)

Yokyüzler 1- İkiz Gezegenler (roman)

Yokyüzler 2- Karanlıktan Kaçış (roman)

Delidolu Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Dedemin Cenneti (öykü)

Kaybolmasınlar Diye (öykü)

Ben Öykülere İnanırım (öykü)

Cennetin Arka Bahçesi (roman)

Gâvur İmam'dan Çakır'ın Romanına (roman güncesi)

Gölge Kokusu (roman)

SİHİR VEYA BÜYÜ

Uyanıverdim.

Sabah oldu sanıyordum.

Oysa her yer karanlıktı daha.

Yeniden uyumaya çalıştım.

Gözlerimi yumdum iyice.

Olmadı!

Başımı yastığın altına soktum.

Havasızlıktan ölecektim neredeyse.

Ne yaptıysam boşuna!

Doğrulup yatağıma oturdum.

Uyuyamayınca insanın canı sıkılıyor. Kalkıp kocaman pencereleri olan büyük odamıza çıktım. Annem buraya “oturma odası” diyor. Ben “aydınlık oda” diyorum.

Hiç ses çıkarmadan çalışabilmeyi beceren duvar saatimi-ze baktım. Henüz on ikiyi gösteriyordu. Tam gece yarısı. Oysa her zaman altı buçukta kalkıyordum. Sonra da banyoya girip bir güzel elimi yüzümü yıkıyor, annemin deyişiy-le arınıyordum. En sonunda da istemeye istemeye kahvaltı ediyor, akşamdan hazırladığım çantayı kapıp okula gidiyordum.

Gözümde uyku yoktu. Hiç olmazsa yüzümü yıkayayım dedim. Gürültü yapmamaya çalışarak banyomuzun kapısını açtım. Her sabah yaptığım gibi, ayak parmaklarımın üstünde yükselerek aynada gördüğüm Ali'ye dilimi çıkardım. Aynı şeyi Ali de yaptı. Güldüm, güldü!

Sonra, musluğu açtım!

Musluğu açınca ağzım da açılıverdi kendiliğinden.

Bağırarak istedim.

Yardım edin diye avaz avaz bağıırıyordum.

Ama ağzımdan ses çıkmıyordu.

Gördüklerime inanamıyordum.

Olamazdı!

Mutlaka düş görüyordum.

Gözlerimi ovuşturdum.

Yeniden baktım biraz önce gördüklerime.

Değişen bir şey yoktu.

Aynı şey...

Ne yapabilirdim ki?

Ellerimle yüzümü kapattım. Gözlerimi de yummuştum.

Yirmiye kadar saydım. Sonra ellerimi yüzümden çektim. Gözlerimi de açtım.

Gözlerimi açsam neye yarar?

Gördüklerime inanamıyordum.

Korkuyordum, çok korkuyordum.

Kaçmak istiyordum ama ayaklarım banyonun tabanına yapışmıştı sanki.

Hareket edemiyordum. O anda yapabildiğim tek şey korkmaktı.

Ne gördüğümü söylemeliyim artık.

Ama bu kolay bir şey değil ki!

Musluktan su yerine kahverengi, küçük küçük, ne olduklarını anlayamadığım bir şeyler akıyordu. Daha doğrusu, musluktan lavaboya dökülüyorlardı.

Bunlar pişmemiş nohut büyüklüğünde, yumuşak ama parçalanmayan cisimlerdi. Yumuşak olduğunu lavaboda biriken tanelerin yuvarlaklıklarını yitirmelerinden anlıyordum. Parçalanmıyorlardı. Bir yere bulaşmıyorlardı. İğrenç bir görünimleri vardı.

Elimi istemeyerek de olsa uzatıp musluğu kapatınca kahverengi cisimlerin musluktan dökülmesi kesiliverdi. Ama lavabodaki kahverengi ve yumuşaksı öbek önümde duruyordu.

Ağzımdan derin bir soluk çıktı.

O anda aklıma “bakkok” gibi bir sözcük gelmişti. Daha önce böyle bir sözcük duymamıştım. Hemen oracıkta karar verdim; o iğrenç kahverengi nesnelerin adı bakkok olacaktı.

Mutfağa doğru koştum. Bu kez mutfaktaki musluğa uzandım. Bütün vücudum kasılmıştı, çok korkuyordum.

Elimi uzatmak istememe karşın, elim musluğa gitmemek için direniyordu. Ama başarmak zorundaydım.

Banyoda yaşadığım bir düştü belki. Belki de babamın aptalca şakalarından biriydi.

Işin içyüzünü öğrenmek zorundaydım.

Elim musluğun vanasına dokununca irkiliverdim. Parmaklarım sanki musluğun soğuk demirine değil de ne yapacağı belli olmayan, tanımadığım bir yaratığa değmişti.

Tuhaf bir duyguya kapılmışım: Biraz korku, biraz iğrenme, biraz da merak!

Ama bunların içinde en ağır basan duygu, korkuydu. Sanki musluktan bir şey çıkıverecek ve bana bir şey yapacaktı.

Bu, korkunç bir şey olabilirdi.

Bir canavar mı? Belki...

İyi ama, koskoca canavar su borularının içine sığar mıydı?

Bilmiyordum, hiçbir şey bilmiyordum. Sadece korkuyordum.

Musluğun önünden geriye çekilmişim. Taa buzdolabına kadar. Orada buzdolabı olmasa kimbilir nereye kadar kaçacaktım.

Bu böyle olamazdı, bir şeyler yapmalıydım. Ve yapılacak olan şey belliydi. Musluğu açmalıydım. Ancak açarsam yeni şeyler öğrenebilirdim.

İşte tam o anda aklıma geldi: Biraz önce gördüklerim gerçek miydi acaba? Ya hayal gördüysem!

Ancak banyoya yeniden gidip lavaboya bakarsam anlayabilirdim.

Evet, o iğrenç, kahverengi baktoklar hâlâ oradaysa...

Banyoya koştum. Ama içeriye giremedim. Biraz önce kapıyı aralık bırakmışım. Kapıyı birazcık itiversem lavaboyu

görebilecektim. Evet, giremedim içeriye. Uzun süre dikildim kapının önünde.

Banyoya yeniden girmekten başka seçeneğim yoktu.

Derin bir nefes aldım. Bütün cesaretimi toplayıp içeriye daldım.

Evet, o kahrolası bakkoklar hâlâ lavabonun içinde yığılıydı.

Daha fazla kalamazdım orada. Yine mutfığa koştum. Ne olursa olsun mutfaktaki musluğu da açmalıyım. Böylelikle bütün musluklardan aynı iğrenç bakkokların dökülüp dökülmediğini anlayabilirdim.

Elimi uzattım. Musluğun vanasını kavradım. Musluğu açarken gözlerimi kapattım. Çünkü su akarsa şırıltısından bilecektim. Ve kurtuldum diye sevinçle bağıracaktım. Bu durumun aksi olur da o iğrenç bakkoklar dökülürse onu da anlardım. Çünkü onlar dökülürken hiçbir ses çıkmıyordu. Topak topak olmuş binlerce yumuşak ve kahverengi cisim, kurtçuklar gibi dökülüyordu.

Musluğun vanasının soğukluğunu avucumun içinde hissediyordum. Ama korkuyordum. Korkumu da yüreğimde hissediyordum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, neredeyse göğsümden fırlayıp çıkacaktı.

Musluktan akacak veya dökülecek olan bakkoklarla karşılaşmak kolay bir şey değildi. Yine de bütün cesaretimi toplayıp musluğu açtım.

Gözlerim kapalıydı. O birkaç saniyelik zaman bana hiç bitmeyecek gibi geldi. Ve ben, gözlerim kapalı, su sesi bekliyordum.

Ne yazık ki su sesi duymadım. Onun yerine, sanki lapa lapa bir şeyler dökülüyordu. O dökülen şeyleri görmesem de, duymasam da hissediyordum.

Ve nice sonra gözlerimi açtım.

Evet, tıpkı banyoda olduğu gibi o iğrenç baktoklar dökülüyordu musluktan. Ve tahmin edebileceğiniz gibi, lavabonun deliğinden süzülüp gitmiyordu. Daha şimdiden bir tepcek oluşmuştu lavabonun içinde.

Hem iğreniyor hem korkuyordum. Yine de elimi uzatıp musluğu kapatabildim. Sonra da yere, parke taşlarının üstüne oturdum.

Evet, taşlar soğuktu. Biraz üşüyordum. Ama umurumda bile değildi. Yaşadıklarım üşümekten daha önemliydi.

Öte yandan, üzerine oturduğum taşların soğukluğu, yaşadığım şokun etkisinden bir parça dahi olsa çekip çıkarmıştı beni. Sakin kafayla düşünebilirdim artık. Kendime şu soruları sordum:

Ne yapabilirdim?

Bu durum, yani yaşadıklarım, tehlikeli miydi?

Musluklardan o iğrenç cisimlerin dökülmesi bir sihir veya büyü müydü?

Hayal mi görüyordum? Ama insan sürekli hayal görebilir miydi?

Hadi banyoda hayal görmüştüm, mutfakta da mı hayal görmüştüm?

Bu durum sadece bizim evde mi böyleydi, yoksa bütün evlerde de aynı şey mi yaşanıyordu?

Ya Dünya'mızdaki suların hepsi böyle olduysa? Bu korkunç bir şeydi!

Bundan sonra nasıl yıkanabilirdik? Ne içecektik?

Şu anda ne yapmam gerekiyordu?..

Bu sorulara yanıt ararken, mutfakta yerde oturuyor ve babamın kamyon sesini andıran horultularını dinliyordum.

Hayır, oturarak, babamın horultularını dinleyerek bir çözüm bulamazdım! Mutlaka bir şeyler yapmalıyım.

Böyle önemli bir sorunu yalnız başıma çözmenin güç olabileceğini düşündüm. Bana kim yardımcı olabilirdi?

İlk aklıma gelen dedemdi.

Sonra Burhan...

Ramazan ve Rüstem'i unutmamalıydım!

BURHAN

Şimdi de Burhan'dan bahsetmeliyim.

Burhan bizim oturduğumuz semtten biraz uzakta oturuyor. İkiçeşmelik'te...

Evlerine çok gittim. Evleri küçücük ve tek katlı. Bahçesi de var. Orada sebze yetiştiriyorlar: Domates, biber, patlıcan, soğan ve bir sürü çiçek...

Burhan'ın babası Cevat amca balıkçılık yapıyor. Bir balıkçı teknesi var. O tekne bazen büyük, bazen de küçük oluyor. Aslında tekne hep aynı tekne de...

Adı Deryagülü. Deryagülü, mavi bir ışık seli gibidir.

İzmir Kordon'da durur. Bazen biz, Burhan'la birlikte tekneye bakmaya gideriz. Gittiğimizde de girer içine otururuz.

Bir teknenin içine oturmak çok güzel bir şeydir. Hele Kordon'da...

Oraya insanlar gezmeye gelirler. Denize bakarlar.

Ben anlatamıyorum ama orada olmak bir ayrıcalıktır, olağanüstü bir şeydir.

Orada insanlar gülerler. Tanımadıkları insanlara bile selam verirler.

Şimdi de teknenin neden bazen büyük, bazen de küçük olduğunu anlatayım:

Eğer Deryagülü'nün yanında büyük bir tekne varsa, hani gemi gibi, işte o zaman bizim tekнемiz gözümüze minnacık gözüktür. Ama bazı günler olduğu gibi, Deryagülü'nün yanında sandal veya gemi yoksa, yani yalnızsa, gözümüze oldukça büyük gözüktür. Hele yanında ondan daha küçük bir sandal varsa, oh, bizim Deryagülü gözümüze kocaman bir gemi gibi gözüktür.

Cevat amca, her gün olmasa bile sık sık, akşamüzerleri denize açılır. Teknenin küçücük bir motoru var. Cevat Amca ona “pancar” diyor. Neden pancar dediğini bilmiyorum. Burhan’a sordum, “İşte, pancar motoru!” dedi. Dedi ama, bu pancar işini onun da bilmediğini anladım.

Akşamüzeri olup güneş körfezin sularına yaslandığında, Cevat amca pancar motorunu çalıştırır. Patpat sesleriyle körfeze açılır. Sonra da ağlarını bırakıp gelir. Ağlarını bıraktığı yere bir şamandıra bırakır.

Burhan'ın annesi Sıdika teyze, bir tekstil atölyesinde çalışıyordu.

Sıdika teyzenin en büyük marifeti çok güzel yemek pişirmesi. Sihirbaz gibi, ne pişirirse pişirsin, çok güzel oluyor. Bazı günler Burhan'la birlikte onlara gidiyorum. Yemeği orada yapıyoruz.

Geçenlerde bana salçalı ekmek verdi. Çok sevdim. Biliyorum, salçalı ekmek bir yemek değil. Ama salçayı kendisi yapıyor Sıdika teyze.

Eve geldiğimde anneme anlattım.

Annem, “Ah, alt tarafı salça değil mi!” dedi.

Dedem de vardı yanımızda. Anneme, “Üst tarafı da sensin, zehir gibi acı!” deyince annem pek öfkelen-di.

Dedem hiç aldırılmaz böyle şeylere.

Bizim evde canını sıkan bir şey oldu mu, kendi dairesine iner. Balıkçı arkadaşlarını çağırır. Onlarla yemek yer.

Annem de babama söylenir durur:

“Babanın evini bok götürüyor!”

“İti kopuğu eve alıyor, başına bir şey gelecek!”

“Yaşına göre davranmıyor, çocuk gibi!”

Babam gülüverir annemin söylediklerine. “Keşke biz de onun gibi çocuk olabilsek,” der.

Babam böyledir işte. Yanımızda dedem olmayınca hep dedemi savunur. Ben de pek sevinirim. Bir fırsatını bulur, babamı öpüveririm.

Burhan’ın bir de abisi var. Orhan adında.

Orhan abi, sanayi sitesinde balatacılık yapıyormuş. Kal-faymış daha. Ama askere gidip geldikten sonra kendisi bir dükkân açacakmış.

Bu balatacılığın ne demek olduğunu dedeme sordum. Dedem uzun uzun anlattı. Ben de aklımda kaldığınca size anlatayım:

Otomobillerin durmasını sağlayan bir sistem varmış. Fren sistemi diyorlar. İşte, o fren sisteminde, sürücü iç-er-den fren pedalına bastığında, tekerlerin iç yanındaki düz ve kayganca düzeyin üzerindeki ayakkabı kösesine benzeyen

düzenek, tekerin metal kısmına oturup, sürtünmeyle tekerin dönmesini engelliyormuş. Böylelikle de otomobil duruyormuş. Ama zamanla tekerlerin iç yanına oturan köseleye benzeyen parça, ki adına fren balatası deniyor, eskiyip aşınıyormuş. O aşınan balatanın yenilenme işlemine de balata çakmak deniyormuş.

Burhan'ın abisi gibi bir abim olmasını çok isterdim doğrusu. Ama benim abim yok, kardeşim de yok. Babam, bir çocuğun yetip de artacağını söylüyor.

Orhan abiyi işe giderken ya da işten dönerken birkaç kez gördüm. Pantolonu, gömleği, eli yüzü, her yanı kapkaraydı. Ayakkabıları bile kapkaraydı. Gülünce bembeyaz dişleri ortaya çıkıyordu.

Orhan abi beni görünce, “N’aber profesör?” der. Ondan sonra da gülüverir.

Ama çok güzel güler. Ben de gülüveririm. Gülünce, onun gülüşüne bakınca, ne diyeceğimi şaşırırm.

Orhan abi, Burhan’a, “N’aber len, haydut?” diyor. Keşke bana da haydut dese.

Bir kez söyledim. Daha o bana profesör demeden, “Orhan Abi, ben haydut değil miyim?” diye sordum.

Aman bir güldü, bir güldü ki anlatamam. Gülmesi bitince de, “Sen haydutların başısın, hem de en birinci başı!” deyince çok sevindim doğrusu.

Onun için güzel bir şey yapmak isterdim. Birinde babama şöyle dedim:

“Bizim arabanın balataları eskidiğinde Orhan abiye çaktıralım baba, olur mu?”

Babam da yüzüme baktı baktı, sonra da şöyle dedi:

“Birincisi, biz arabamızı kendi servisine veriyoruz, orada ne gerekiyorsa yaparlar. İkincisi, balata eskidi mi çıkırtmam, yenisini alırım. Böylelikle daha güvende oluruz. Üçüncüsü de sen bu işlere karışma!”

Dedeme söylesem ne derdi acaba, diye merak ettim. Ve dedeme de sordum. “Biliyorsun benim arabam yok,” dedi. “Ama olsaydı senin arkadaşının abisinin yapmasını isterdim doğrusu. Çünkü tanıdık. Paramız ona gitsin. O da bize hem iyi iş yapar hem de abuk sabuk para istemez.”

Dedeme babamın söylediklerini anlattım. “Ne olacak,” dedi, “Baban her şey kuralına göre olsun ister. Üniversitede hoca ya, bir şey bildiğini sanıyor, muhallebi çocuğu!”

Babam adına üzölmüşüm. “Yapma dede! O kadar da değıl artık!”

Konuşurken başını öne eğdi dedem. Bir parça utanmıştı sanki. “Haklısın be Ali, meydanı boş bulduk, atıyoruz!”

“Yani babam o kadar da muhallebi çocuğu değıl mi?”

“Elbette değıl. Sen de hemen her şeyi ciddiye alıyorsun,” dedikten sonra telaşla bana dönüp ekledi: “Aman duymasın ha, çenesiyle bezdirir beni, sen de nasibini alırsın!”

Burhan’la ilgili en önemli şeyi anlatmadım daha.

Burhan...

Hay Allah, nasıl söylesem acaba?

Bu konuda hiç düşünmemiştim! Evet, sıra ona geldi.

Bu, aynı zamanda Burhan’la tanışmamızın da hikâyesidir.

YOKYÜZLER-1

İKİZ GEZEĞENLER

Diyeelim ki gecenin bir saatinde uyandınız.
Elinizi yüzünüzü yıkamak için banyoya gittiniz.
Ve musluğu açınca da...
Hayır hayır... Akan, su değil!
Peki, susuz bir yaşam mümkün olmadığına göre
bu, Dünya'nın sonu mu?
Neyse ki Dünya'mızın ikiz gezegeninin
sahipleri, Dünya'nın sonu kendi sonları da
olacağından, sorunu çözmek için ortaya çıkarlar.
Gerisi sürprizlerle dolu bir hikâye...

Yeni dünyalara doğru
uzun bir yolculuğa
hazır mısınız?

ISBN: 978-605-2031-43-8

9 786052 031438

www.tudem.com

f t i y t tudemyayingrubu